

egne. Bøger virkede saa rart afledende. De Betragtninger, Folk førte tilbogs og lod trykke, var i Almindelighed ikke opskræmmende.

Der blev igen en Pavse. Præsten var aabenbart her kommen ind paa noget, hvorom han ikke ønskede at udtale sig nærmere. Per forstod, at han var paa sin Post overfor ham, og at der ikke kunde komme nogen Samtale igang. Han rejste sig derfor, og Præsten gjorde ingen fornyet Anstrengelse for at holde ham tilbage. Dog var han ingenlunde uhøflig. Ved Afskeden rakte han ham endog sin Haand — en besynderlig tør og hed Haand — og gjorde kavalermæssigt en Undskyldning, fordi han af Frygt for Træk ikke fulgte ham ud i Forstuen.

Saa kort og lidet betydende dette Møde havde været, var Per dog ikke saa lidt opfyldt af det; og da han sad ved Aftensbordet i Bøstrup Præstegaard, gav han sig til at tale om det paa en Maade, som Svigerforældrene tydeligvis ikke syntes om. Saasnart han mærkede dette, tav han, hvorpaa Svigerfaderen glattede efter med den Vending, han sædvanlig brugte, naar hans Nabopræst kom paa Tale:

„Det er et stakkels beklagelsesværdigt Menneske! Jeg har oprigtig ondt af ham. Han skulde blot aldrig have været Præst!“

Allerededen næste Dag satte Per sig til at udfærdige den Redegørelse, Pastor Fjaltring havde anmodet om. Han gjorde sig megen Umage med den, renskrev den tilsidst paa et stort Ark tykt Papir og tilføjede ovenikøbet et omhyggelig udført Grundrids af hele Præstegaardens Engtiliggende.

En Ugestid senere, da hans Vej en Dag igen førte ham ad Borup til, kørte han ind i Præste-